

7. Я – ОБДАРОВАНА ОСОБИСТІТЬ

Ігор Юрійович Давиденко,
кандидат філологічних наук,
учитель української мови
та літератури СШ №193,
Подільської районної
державної адміністрації,
м. Київ, Україна

ВИХОВУЄМО КРАСОТОЮ ТАНЦЮ

Формування внутрішнього світу людини неодмінно пов'язане з культурою певного етносу, оскільки саме література, музика, кіно та театр і є тими засобами, які формують цілісну, духовно багату особистість. Любов і шану до того чи іншого виду мистецтва потрібно прищеплювати ще з дитинства, і головну роль у цьому, на мою думку, відіграє передусім сім'я. Адже основна функція батьків полягає не лише в тому, аби заробляти гроші, але й сприяти всебічному розвитку власної дитини.

З ініціативи батьків я в 5 років побував у Національному театрі опери та балету імені Т. Шевченка на виставах «Білосніжка та семеро гномів», «Казка про царя Салтана». Через два роки потрапив у Національний академічний драматичний театр імені І. Франка на легендарну виставу «Тев'є-Тевель» із Богданом Ступкою у головній ролі. Незважаючи на маленький вік, вийшовши із зали після спектаклю, сказав мамі: «Я майже нічого не зрозумів, але спочатку було так весело, а потім так сумно, що хотілось плакати». З того часу минуло багато років. Будучи дорослим, я багато разів ходив САМЕ НА ЦЮ ВИСТАВУ, оскільки кращого, що б перевершило гру Богдана Ступки, я не бачив і, на жаль, уже не побачу.

Театр у навчальному закладі для вчителя – це той «куточок», де він може відпочити від щоденних перевірок зошитів, від того буденного, одноманітного вчительського життя, відпочити душею.

Ідея вперше інсценізувати п'єсу виникла спонтанно. Так вирішила доля в особі заступника директора з навчально-виховної роботи Коляди Людмили Леонідівни, яка прийшла і сказала: «Уроки проводиш на високому рівні, а чи не краще залучити дітей до театру?».

І тут почалося найцікавіше – відбір акторів. Принцип «Гарно вчиться – отже, прекрасний актор» тут не підходить. І знову ж таки невідоме відчуття підказувало, що і як робити, кого відібрати, та й колеги допомогли. Врешті-решт «народилася» перша інсценізація за мотивами п'єси Г. Квітки-Основ'яненка «Сватання на Гончарівці», в якій зіграли колишні десятикласники. Наступного року виникла ідея поставити уривок з повісті І. С. Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я», зробивши його у жанрі мюзиклу.

Як виявилось, для дітей театр став тією самою «віддушиною», що й для мене, вони поринули у світ театру.

Найцінніше в нашій співпраці – народження ідеї та образу, родзинки, що змушує глядачів затамувати подих.

А ще – пісні. Радують те, що нині багато мелодій так і просяться у театральне дійство. На репетиціях ми отримували неймовірну насолоду від того, що діялось на сцені. А вистава ставала своєрідним апофеозом нашої спільної праці, де я виконував одну з головних ролей.

У кожному виставу вкладено стільки зусиль, що новоспечені актори вимагали ще одного спектаклю. І, зазвичай, вони його відігравали так, як в останній раз. Власне, він і був останнім для кожного випускного класу.

Добре, що зараз це все можна залишити не лише в архівах душі, але й в архівах комп'ютера. І я впевнений, що через багато-багато років, згадуючи школу, вони насамперед згадають свій театр. І з цього почнеться їхня велика любов до Театру. Адже всі його учасники – це безперечно таланти та ще які! Далі Ви станете нашими свідками.

Карпенко-Карий «Сватання на Гончарівці» виконують учні 10-А та 10-Б класів 2010/11 навчальний рік

Нечуй-Левицький «Кайдашева сім'я» виконують учні ІІ-Б класу випуску 2012/13 навчального року.